

2
0
1
1

Világosság és Élet

a hatvani Belvárosi Egyházközség lapja

HÚSVÉT

Higgyétek : Jézus feltámadt!

Életünk egyik fontos tulajdonsága, hogy tevékenykedünk és sokszor kérdések születnek bennünk. Ha belepillantunk az első húsvétvasárnap történetébe, akkor azt látjuk, hogy aznap reggel mindenki csinált valamit. Asszonyok és férfiak futnak valahová, vagy valahonnan.

Olyan hírt kaptak, amely miatt félnek, meglepődnek, hitetlenkednek, örülnek, ujjonganak, vagy tagadnak. Alig tűnik fel nekik, hogy mindabban, ami aznap reggel történik, tulajdonképpen nincsen semmi meglepő. Menetrendszerűen követik az események egymást, pontosan úgy, ahogy azt Jézus előre megmondta.

A Jézus által többször elhangzott, világos ígérek teljeseznek be időre, a megszabott sorrendben. Mikor beszélt ezekről Jézus? Például akkor, amikor egyszer Jónás történetét magyarázta: „Amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában, úgy az Emberfia is három éjjel és három nap lesz a föld gyomrában.” (Mt 12,40) Ezt illetett volna megjegyezni a tanítványoknak, mert érthető volt amit Jézus mondott, mégsem értették, mit jelent: három éjjel és három nap lesz a föld gyomrában az Emberfia. Érdekes, hogy akkor nem kérdez rá senki: Miért, mikor, hogyan?

Egy másik alkalommal, sem kérdezik meg, amikor Galileában, Jézus hosszú hallgatás után megszólalt és ezt mondta: „Az Emberfia az emberek kezébe adatik, megölik őt, de a harmadik napon föltámad.” (Mt.17, 22) Erre ugyan a tanítványok már úgy reagálnak, hogy megszorodnak, de még mindig nem értik, megint nem hallották meg annak a lényegét, amit Jézus mondott. Akárcsak Péter, aki egy következő alkalommal így válaszolt Jézusnak: „Uram, nem történhet veled ilyesmi!” (Mt 16,21)

Jézus tehát többször, világosan beszélt szenvedéseiről, feltámadásáról, és mindez pontosan úgy is történt. Ha komolyan vették volna, amit Jézus mondott, akkor kimaradhatott volna az életükből a nagypéntektől húsvétig tartó szorongás, szomorúság, kétségbeesés, csüggedés, bizonytalanság. Sőt, már nagypénteken elkezdhetek volna hálát adni, mondván: Urunk, áldunk Téged, hogy ilyen pontosan és időben tájékoztattál minket. Bár a szívünk vérzik is, hogy neked meg kellett halnod a kereszten, várjuk a folytatását a Te ígéreteid szerint. Ha megértették volna Jézus szavait, akkor talán szombat este le se feküdtek volna, mert várták volna, hogy jön a csodálatos harmadik nap.

Ehelyett azonban úrrá lett rajtuk a félelem és a tizenegy meglett férfi bezárt ajtók mögött remegett, hogy vajon mikor fogják el őket és jutnak ők is arra a sorsra, amire a Mesterük.

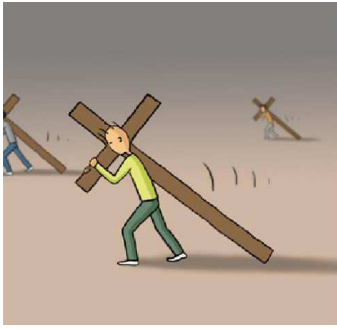
A jólelkű asszonyok balzsamkenetettel felszerelve mennek már hajnalban, hogy megkenjék Jézus holttestét. Mentek a halott Jézushoz, és az Élővel találkoznak, aki az úton jött velük szembe, aki már Feltámadott és Él. Él, hiszen erről beszélt, világosan és többször is!

Testvérek! Akik ma sem veszik komolyan azt, amit Jézus mond, azoknak az életében ma is ott van a zűrzavar, szomorúság, kétségbeesés, bizonytalankodás és kételkedés, ami az egykori tanítványokat jellemezte, és mindezek igyekezzenek mindig kikezdeni a hitünket, és az Ördög mindent megtesz azért, hogy ne vegyük komolyan azt, amit Jézus megmondott és tett.

Viszont életének biztos alapja annak lesz, aki Jézus szavait elhiszi. Hinnünk kell, mert Ő mindig igazat mondott.

A húsvéti események, Jézus feltámadása, győzzenek meg bennünket is arról, hogy Jézus igazat mondott! Gondoljunk arra is, amit Ő mondott, hogy egyszer váratlanul megjelenik majd, és akkor nem lesz többé lehetőség arra, hogy korrigáljuk, amit elrontottunk, vagy pótoljuk, amit elmulasztottunk. Ezért az egyetlen értelmes magatartás, miközben végezzük napi munkánkat az, hogy készüljünk Jézus eljövételére, várjuk a Vele való boldog találkozást, amelyről bár senki sem tudja, hogy hogyan fog történni, de mindenkinek tudnia kell, hogy előbb, vagy utóbb meg fog történni.

**Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl mindennap a keresztjét,
és úgy kövessen engem! (Lk 9,23)**

Ismerős ez a mondat, hiszen nagyon gyakran találkozunk vele. Krisztus követése, a kereszt felvétele „mindennapos” feladatot jelent számunkra. Nem arról van szó, hogy időnként, gyakran vagy néha járjuk Krisztussal életünk keresztútját, hanem nap mint nap hozzá csatlakozunk.

Ez az elköteleződés.

Jézus előre látta, hogy nem fogják elfogadni Őt, szenvedni fog, és megölik, mégsem menekült el. Ezt lehetőségként használta föl, hogy megmutassa irántunk való nagy szeretetét: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13).

Butaság volna azt mondani, hogy most kihagyok egy napot vagy hetet, pihenek egyet, élvezem az életet, aztán újra felveszem a keresztemet, mert ez bizony veszélyes játék volna, amire rámehet az üdvösségünk. Tehát minél közelebb állunk Jézushoz, annál közelebb kerülünk az Ő keresztjéhez is. Az igaz ember szenved, pl. a sok igazságtalanság láttán, míg a gazember eltompult lelkiismerete ezt természetesnek tartja. A hívő embert mélységesen elszomorítja, hogy olyan sokan élnek úgy, mint Krisztus ellenségei. Aki Krisztus szívével érez együtt, annak osztoznia kell Jézus szenvedéseiben is. Nyilvánvaló, hogy ez a szenvedés és minden szenvedés, ha Krisztus szeretetével viseljük, nem sorscsapás, hanem Krisztushoz tartozásunk bizonyítéka. De földi életünk egyetlen napján sem mondhatjuk, hogy már eljutottunk a keresztthordozás teljességére, nincs hová tovább vinnünk a keresztet, már célhoz értünk. Ha egy ember ott fekszik a kórházi ágyon, súlyos teherként nehezedik rá a betegsége, és talán a gyógyíthatatlanság rémülete is, akkor két lehetőség áll előtte. Szenvedhet, és ilyeneket mondhat: „Megvert az Isten! Megbüntetett az Isten!” De szenvedhet úgy is: Odalép Jézus nyomába, és betegségét minden nap Isten kezéből szeretettel fogadja. Mert mi emberek szenvedhetünk Ádám nyomában járva, de szenvedhetünk Isten Fia nyomában járva is. Ha elfogadjuk szenvedéseinket, akkor Jézus nyomában járunk! Ez nagyon nehéz, mert a keresztjeink alatt legtöbbször nyavalygunk, panaszkodunk, siránkozunk. Úgy gondoljuk, lehetetlen hosszú távon cipelni a keresztet, biztosra vesszük, hogy túl nehéz számunkra, és összerogyunk alatta. Ezek a negatív érzések és mindezt azért érezzük, mert elfeledjük, hogy a keresztthordozás szenvedés. Azért törnek ránk és gátolnak keresztthordozásunkban, mert nincs támaszpontunk, nincs semmi, amibe kapaszkodhatnánk, nincs velünk Jézus Krisztus. Nekünk, bűnös embereknek nem lázonganunk kellene, hanem bűnbánatot tartanunk, amíg nem késő. Nagyon sokszor igyekszünk kikerülni, lefaragni, eldobni a keresztünket és aztán amikor szükség lenne mindazokra az áldásokra, amelyeket csak a keresztthordozás miatt tudunk megkapni akkor jövünk rá, hogy úgy lett volna jó, ahogyan Isten adta, és kár volt felülbírálni Istent. A kereszt mindegyikünk számára az, hogy vállalom Isten engem érintő akaratát, velem való tervét. Vegyük fel keresztünket ma, holnap és mindennap, egészen addig, amíg halálunkban Krisztussal találkozunk. Amikor Jézussal élünk, akkor el tudjuk fogadni szenvedéseinket, beletörődünk mindennapos keresztjeinkbe, mert érezzük, hogy Jézus Krisztus segítségével meg fogjuk tenni az utat. Igen, csak Őrá nézve és csak az Ő segítségével sikerülhet a keresztthordozásunk. Igaz, minden fajta szenvedés nehéz, de hosszú távon sikeresebb lehet, ha folyamatosan van támaszpontunk, az Úr Jézus, aki újra erőt ad, hogy boldogan folytathassuk utunkat. Próbáljuk a helyes, Krisztusi keresztthordozást megélni, és erre a keresztthordozásra vezetni másokat is. Most, kérdezzük meg magunktól: Kész vagyok –e vállalni a Krisztusi keresztthordozást?

Tudom – e, hogy csak Jézus segítségével tudom a célba vinni keresztemet? Tudok - e én is úgy gondolni keresztmre, mint Jézus gondolt az övére? Tudok - e úgy gondolni keresztmre, mint egy szent dologra, ami segít célom, és az örök élet felé haladnom? Lehet, hogy nehéz beismerni számunkra, hogy a keresztre szükségünk van. Lehet, hogy azt gondolod, és meg is vagy győződve arról, hogy te tudod a megoldást,... leteszed... Ne tedd le! Istent nem zavarja, ha segítségért fordulsz hozzá. Az élet minden pillanatában készen áll arra, hogy megsegítsen. Jézus útja, az én utam is. S ez az út a Golgotára vezet, ahol Jézus meghal értem, s vele együtt én is meghalok. A feltámadáshoz nem vezet más út. Az egyetlen biztató jel számunkra az, hogy az út felfelé vezet. Jézus Krisztussal és az Ő segítségével, ha roskadozva is, de mindig erőt kapva Tőle, biztosan tudjuk hordani keresztünket addig, amíg Isten le nem veszi rólunk! Kívánom, hogy nap mint nap fel tudjuk venni ezt a keresztet, ki tudjunk tartani és Istent dicsőítve tudjuk hordozni!

Semmi anyagit nem viszünk a sírba !

Ma sok vita folyik arról, hogy miféle gazdasági rendszer biztosítja az emberiség jólétét! Igaz ugyan, hogy Jézus nem hirdetett gazdasági programot, de élénk tárja: mi emberek csak bérlői, „intézői” vagyunk ennek a világnak, amelynek Isten a tulajdonosa.

Ez a jó Isten részéről nem önzés, inkább arról van szó, hogy a földi kincseknél is értékesebb ajándékaival, akar megajándékozni.

Ezért nem szabad beérnünk az anyagi javakkal, bár földi életünkben ezekre is szükségünk van, de azt mondta az Úr Jézus: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de lelkének kárát vallja?” (Mt 16,26)

Tehát, Jézus ezzel a kérdő mondattal azt állítja, hogy a legnagyobb nyereség is kevesebb, mint maga az élet, mert ha az életet elveszíti az ember, a nyereséget sem tudja élvezni.

Világszerte egyre nagyobb a veszélye annak, hogy sok mindent megnyerhetünk, és éppen miközben a nyereséget hajszoljuk, az életünket, a lelkünket veszítjük el. Lehet nagyon sikeresen és jómódúan vegetálni és létezni. De csak az él, aki Krisztusban él, és akiben Krisztus él. Valami félelmetes könnyelműséggel hajszolják az emberek a nyereségüket úgy, hogy közben az élet marad ki a programjukból. Elvakít, elszédít, elbódít e világ fejedelme, hogy ne legyen időnk, figyelmünk, erőnk Jézusra, hogy minden egyéb kelljen nekünk, mint Ő maga. Nyerni Jézus nélkül is lehet, de mit használ az embernek, ha akár az egész világot megnyeri is, az életét pedig elveszíti! A földi javakat nem birtokolhatjuk örökké, de Isten olyan kincseket akar nekünk ajándékozni, amelyek örökre a MIEINK LEHETNEK! Bár az ember az áteredő bűn következtében megromlott voltában - nem lenne képes Isten akaratának teljesítésére, de Isten egy új természetet, új életet helyezett belénk: az ő saját életét a MEGSZENTELŐ KEGYELEM által. A megszentelő kegyelem elveszi belőlünk a "régi embert", s a Krisztussal egyesülő léleknek új, megigazult, istengyermeki életet ad. E kegyelmet a keresztség adja, a bűnbánat szentsége helyreállítja, a többi szentség pedig növeli bennünk. A megigazultság gyermeki bizalmat kelt az emberben Isten iránt, állandó szeretetet és békességet teremt Istennel és emberrel, s gyümölcsöket terem a jótettekben. Az egyes cselekedetekhez is küld Isten természetfölötti támogatást, SEGÍTŐ KEGYELMET, mely vagy megelőző, hogy sugallat - szerűen a jóra indítson, vagy kísérő, hogy a végrehajtásban megerősítsen. Hajtunk és hajtjuk egymást - nem mindig pénzért, sokszor kötelességtudásból vagy sodródva, mert mindenki ezt csinálja. És Jézus ezt kérdezi: Mit használ, ha az ember az egész világot megnyeri is, és közben az életét, lelkét elveszíti! Ha össze is gyűjtünk sok mindent, semmi értelmük és értékük nem lesz és nincs is Jézus nélkül. A lelkünk érdekében szólítsuk meg Jézust: Jöjj, Uram fogjunk hozzá a mai munkához. Adj nekünk kitartást, szorgalmat, türelmet. Add, hogy a Te szeretetteddel mosolyogjunk, szóljunk a család tagjaihoz, munkatársainkhoz! Újra és újra hívjuk Jézust, gyere Uram, segíts az itthoni munkában, főzzük meg együtt a vacsorát, szórakozzunk együtt. A szokásos befejező esti imánkat is végezzük el úgy, hogy mindig együtt vagyunk Jézussal.

Most, hogy melegszik az idő, menni kell a telekre, víkendházba, vár a munka, gondoljátok el, hogy azonos nagyságrendű feladatok ezek, hogy tiszta legyen az a telek, hogy újra mázoljuk a kerítést stb., vagy hogy az üdvösségét erősítse meg a család? Mi a nagyobb?

Nagyon jó lenne, ha senki nem értené félre a mondataimat. Itt nem arról beszélek, hogy csak a lelkünkkel törődünk és a ránk bízottakkal ne. Inkább arra szeretném felhívni a figyelmeteket, hogy sok mai embernek minden fontosabb lett, mint Jézus. A sorrend igen is nagyon fontos!

Életünknek minden igazi jócselekedetében érezzük a kegyelem hatását, de az nem szünteti meg az emberi szabadságot, hanem együttműködésre hívja. Ha a krisztusi utat követjük, akkor eljuthatunk a keresztyén életszentségre, ahogy Mesterünk is mondta: "Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes" (Mt 5,48).

Akkor várhatjuk, hogy jöjjön a hívás: "Jertek, Atyám áldottai, és vegyétek az országot, mely nektek készítettett a világ kezdetétől" (Mt 25,34).

Jézuson kívül, nélküle hiába keressük, nem találhatjuk meg az életet igazi értelmét.

Legyünk tehát okos, becsületes intézői lelkünknek, és ezáltal, jussunk az örök javak birtokába!

A feltámadás ténye, el kell, hogy éren a tudatunkig!

Minden egyes döntésünknek következményei vannak az örökkévalóságra nézve, ezért nagyon fontos, hogy bölcsen válasszunk. A rossz elkötelezettségeink akár rombolást is okozhatnak az életünkben, de az egészen biztos, hogy meghatározzák életünket. Nézzük meg, hogy mi iránt vagyunk elkötelezettek, mert olyan lesz életünk évek múlva. Mindig, azzá válunk, ami felé elkötelezzük magunkat. Sokunk számára a rossz elkötelezettség az, ami miatt nem valósulhat meg Isten terve az életünkben. Van olyan, aki fél attól, hogy Jézus mellett kötelezze el magát, ezért inkább csak végigsodródik a következő éveken. Mi, nem a véletlen művei vagyunk. Az életünk nem csupán események és körülmények laza láncolata. Istennek meghatározott terve van velünk. De soha nem fogjuk megtudni, mi van a tarsolyunkban, ha nem figyelünk Rá. Az Ördög keményen dolgozik azon, hogy az élet problémái kössék le a figyelmünket. Mindent megtesz, hogy elterelje a figyelmünket az örök Életről. Nem akarja, hogy tudjunk a feltámadásról. Valójában az ördögöt megrémíti ennek a lehetősége. Miért? Mert ha egyszer igazán megértjük, hogy Isten élete van bennünk, akkor úgy fogunk cselekedni, ahogy Jézus. Ne hagyjuk, hogy a sátán fogva tartson a bűneinkben! Keljünk fel bűneinkből, lépünk be a feltámadás életébe és kezdjük el élni a feltámadás életét! Engedjük, hogy Jézus formálja az életünket. Képzeld el, hogy milyen lesz pár év múlva az életünk. Milyen lesz, ha teljes és fenntartás nélküli elkötelezettséget vállalunk Jézus mellett? Vigyázzunk, mert sosem jutunk el oda, ahol mennünk kell, amíg nem tudjuk, hogy most hol vagyunk. Ki kell értékelnünk az Életet. A szentek hittek abban, hogy a szentségek vétele lelki gyógyulást és szabadulást hoz. Szent Ambrus így imádkozott mise előtt: „Szívem sebesült a sok bűntől, elmém és nyelvem védtelenül hagyott. Erő és szeretet Ura, magányomban és szükségemben hozzád fordulok, a kegyelem forrásához; hozzád sietek, hogy meggyógyíts; menedéket lelek a Te oltalmadban. Vágyom a veled való találkozásra, de nem Bírómmal, hanem Megváltómmal vágyom találkozni. Uram, nem szégyellem megmutatni neked sebeimet. Csak te tudod hány bűnöm van és milyen súlyosak. Mivel bűneim miatt aggódom üdvösségemért, reményemet végtelen kegyelmedbe helyezem. Tekints rám irgalommal, Úr Jézus Krisztus, Örök Király, Isten és ember, akit értünk haltál meg a kereszten. Benned bízom, aki sosem szűnsz meg az irgalmas szeretet forrása lenni: hallgass meg engem és bocsásd meg bűneimet és gyengeségeimet.” Ha változást szeretnénk az életünkben, meg kell töltenünk szeretettel az életünket. Miért? Mert semmi sem erősíti meg, nem éleszt újra, nem újítja meg, nem frissíti fel jobban az életünket, mint a szeretet. Ez ad erőt nekünk, segít, hogy végigmenjünk a hosszú, nehéz úton, és megóv attól, hogy feladjuk félúton. A mennyországi élettől legtöbbször mi magunk vagyunk, akik elválasztjuk magunkat. Sajnos a legtöbb ember szívében nincs ott ez után a vágy a mennyország után. Sokan el akarják fogadni, de valahogy az ész, ha felülbírálja, akkor ott a kételkedés, egyáltalán létezik – e? Isten meg akar ajándékozni a mennyországgal és nem kell! Ki más szabadíthat meg minket a haláltól? Kicsoda támaszt fel minket? Ki az, aki a halál árnyékának völgyén megáll a porod felett? Jézus, Ő az ígélet, Ő a valóság. Ő az Élet. „Krisztus a világban az utolsó helyet – a keresztet – foglalta el...” (XVI. Benedek pápa, Deus caritas est 35). Az utolsó helyről kiált a világba: Békesség nektek! Hallottál - e valaha olyan emberről, aki Jézus után sóvárgott, és azt Ő magára hagyta? Bizony, meg kell vallani mindnyájunknak, hogy időről időre kapunk egy - egy jelet vagy ígéletet, vagy minden állapotunkban Jézus Krisztus meglátogat minket és irgalmával, örökkévaló jóságával magához vonja a lelkünket. Legyen rá gondunk, hogy a feltámadás ünnepi körmenetében feléledt hitünk ép maradjon, a következő napok egyhangúsága, nehézségei ellenére is. Lássák meg viselkedésünkön hitünket, és Krisztusnak a szent sírból kiáradt szeretetét! A Szeretetet, amely az életben a hit erejével eligazít, és mindazt eleven valóságnak, szent igazságnak látja, amelynek leghitelesebb tanúja a feltámadt Jézus Krisztus, akire az élet minden mozzanatában olyan nagy szükségünk van. A feltámadt Jézus utólérte az emmauszi tanítványokat és megváltoztatta életüket. Életük megnyílt Jézus felé. Ilyen a Húsvét! Megváltoztatja a világot és annak az embernek az életét, aki szabad és felnőtt hittel, a szív alázatos bátorságában befogadja az Élő Krisztust.

Kívánom, hogy a föltámadt és élő Jézus Krisztus adjon Nektek áldott és boldog Húsvéti ünnepeket!

Koza József prépost

